

Γιατί ένας άνθρωπος να θεραπεύεται από τον καρκίνο και άλλος να πονάει και υποφέρει

/ Γνώμες

Αγίου Λουκά του Ιατρού

Με είχε ρωτήσει κάποιος φίλος τις προάλλες γιατί να γίνονται και γιατί να μην γίνονται θαύματα σε όλους τους ανθρώπους από τον Χριστό, -που είναι η προσωπική Αλήθεια- από την Παναγία, τους Αγίους και άλλους μεσίτες και πρεσβευτές.

Γιατί ένας άνθρωπος να θεραπεύεται από τον καρκίνο και άλλος να ζεματίζεται και να πονάει και υποφέρει, σωματικά πάντα...; Επιθυμεί κάτι τέτοιο ο φιλόανθρωπος Θεός;

Πρώτα-πρώτα, ο Θεός δεν γίνεται φορτικός και δεν είναι «κομπλεξικός», όπως εμείς. Απεναντίας, εάν δεν Τον θέλουμε στην ζωή μας, δεν έρχεται, αν και μας ευεργετεί και πάλι όσο Του το επιτρέπουμε. Είναι ο μανικότερος των εραστών, ο πιο τρελός των ερωτευμένων και παράλληλα ο «ευγενής», που σέβεται απεριόριστα την ελευθερία μας. (Επίσης, είναι αυτός που φέρεται όπως ο πατέρας στην παραβολή του Ασώτου- δεν ζητάει κανένα λόγο, ούτε... «κάνει μούτρα», αλλά απλώς χαίρεται με την επιστροφή μας στο καλό). Με άλλα λόγια, μας αφήνει να πάμε όπου θέλουμε, είτε με τα λόγια και τις εξωτερικές ενέργειες κάνουμε τους

ευσεβείς, είτε όχι. Εκεί έχει ο άνθρωπος ακέραια την ευθύνη.

Τώρα, στην περίπτωση που πράγματι έχουμε αγάπη ή έστω «φόβο» Θεού, τότε ο Θεός επεμβαίνει στην ζωή μας. Και η προτεραιότητά του είναι να γιατρέψει την ψυχή πρώτα και έπειτα το σώμα.

Έτσι, σε αυτό το πλαίσιο και υπό αυτές τις προϋποθέσεις, οι ασθένειες είναι οι «αγάπες του Θεού», όπως έλεγε ένας γέροντας σύγχρονος μεγάλος. Κι αυτό, διότι «ον αγαπά ο Κύριος παιδεύει», δηλαδή αυτόν που «αγαπά» (όλους εξ ίσου τους αγαπά, εδώ ο Απόστολος μιλάει για την αγάπη με ανταπόκριση προφανώς) ο Θεός τον παιδαγωγεί, τον εκπαιδεύει, ώστε να βελτιωθεί και να Του μοιάσει περισσότερο, στο μέτρο της θέλησης και της αντοχής του κάθε ανθρώπου κάθε φορά.

Ο γέροντας Πορφύριος είχε πει κάτι ακραίο: ο Θεός δεν άνοιξε το μυαλό των γιατρών, για να βρουν την θεραπεία του καρκίνου, που είναι μπροστά στα μάτια τους, διότι «είδε ότι έτσι γέμισε ο Παράδεισος». (Παράλληλα, είχε πει ότι «η πνευματική υγεία αδρανοποιεί τον καρκίνο»).

Είναι, όμως, πραγματικό αυτό; Ή μήπως ο Θεός είναι αντί για την αυτοευσπλαχνία «δίκαιος και αμείλικτος»; Θα σας πω κάτι από την προσωπική μου εμπειρία: έχω δει ανθρώπους που μια ολόκληρη ζωή φέρονταν με μεγάλη σκληρότητα, αυταρχισμό κ.α. σε κοντινούς τους ανθρώπους (συνήθως στους άλλους κάνουμε τους ευγενικούς άλλωστε, έτσι δεν είναι;) να έχουν μεταβάλει άρδην την συμπεριφορά τους με αυτήν την ασθένεια. Να έχουν μετανοήσει και μάλιστα εμπράκτως. Διότι, σκεφτείτε, πόσο πωρωμένοι είμαστε εμείς οι άνθρωποι...

Όταν έχουμε την υγεία μας και ασχολούμαστε κανονικά με τις μάταιες βιοτικές μας μέριμνες -και λοιπές εφήμερες ανοησίες και γελοιότητες- διαμορφώνουμε τεράστιο εγωισμό και αυτοδικαίωση.

Συχνά κάνουμε κόλαση την ζωή των κοντινών μας ανθρώπων, αφού έχουμε θανατώσει τις ψυχές μας...

Αυτά κάνουμε εμείς οι άνθρωποι, δουλεύουμε στα πάθη μας, στην ανθρωπαρέσκεια, καταταυρανούμε τους άλλους που είχαν την κακή τύχη να έχουμε κάποια εξουσία πάνω τους και κλαιγόμαστε από πάνω, όταν δεν μας κάνουν τα χατίρια.

Λοιπόν, τι θα έπρεπε να κάνει ο Θεός που τόσο μας αγαπά σε αυτήν την περίπτωση, αφού έχει μυριάκις μακροθυμήσει; Θα έπρεπε μήπως να μας αφήσει σε αυτήν την κατάσταση ή να μας δώσει μια κατάσταση που μόνον Αυτός ξέρει πως θα μας βοηθήσει και να μας βγάλει από την ματαιότητα που ζούμε, αφού Τον

ζητάμε -παρ' όλ 'αυτά- στην ζωή μας;